

[Aksel Larsen.]

ling og derfor blev i stand til at arbejde langt mere effektivt og for den sags skyld også langt mere forretningsmæssigt.

Jeg vil tillade mig den bemærkning til hr. Helge von Rosen, at hvis han tror, det er udtryk for mangel på ortodoks indstilling, at mit parti går ind for en sådan tanke, så må han selvfølgelig gerne tro det, men hvis hr. Helge von Rosen tror, at socialisme er noget med ortodoksi, eller hvis hr. Helge von Rosen tror, at socialisme er noget med den mest knudrede og bureaukratiske form for statsdrift, så tager hr. Helge von Rosen fejl. Vi socialister ønsker netop dette gjort så fornuftigt som muligt til gavn for befolkningen, til gavn for landet og for erhvervslivet og trafikken og det hele.

Vel, ministeren kunne oplyse os om, at der var en mulighed for, at man kunne organisere Københavns luftfartsvæsen efter mønster af de engelske offentlige korporationer, men at sagen var undersøgt, om jeg så må sige, ad departemental vej, og at man i justitsministeriet og i andre bureaukratiske institutioner havde fundet ud af, at det ville kræve meget langvarige undersøgelser, før man overhovedet kunne vide, om det gik an, om Danmark ville kunne eksistere, hvis man indførte sådan noget nyt her i dette land.

Det er jo den slags indvendinger, man desværre må bøje sig for, og jeg kan her henviser til den bemærkning, hr. Horn fremsatte, hvor han talte om, at det, også når man skal gå den vej, kræver langvarige undersøgelser, som kan gennemføres med mere eller mindre god vilje. Jeg tror, det ville være ønskeligt, hvis man i regeringen og i centraladministrationen kunne tænke lidt mindre ortodokst og søge at vælge de smidigste og bedste veje til løsning af store problemer, og det havde der været mulighed for her.

Vel, det synes altså at være umuligt at få lov til — som der var sympati for i udvalget — at vælge de offentlige korporationers vej efter engelsk mønster, og så enes man om at forsøge sig med aktieselskabsformen, som selvfølgelig i allerhøjeste grad er anvendelig. Jeg er af den mening, at hvis man valgte aktieselskabsformen, burde staten være eneaktionær; det er ikke nogen ufravigelig betingelse, men det ville være det mest hen-

sigtsmæssige, og jeg kan ikke indse, at dette skulle indicere, at det så alligevel bør være så upraktisk som muligt ved, at man gør det til en § 2-virksomhed.

Men det var altså i og for sig den besked, ministeren fik fra udvalget, og jeg har jo ikke indtryk af, at ministeren var særlig ked af at erfare udvalgets mening, men ikke desto mindre har han måttet komme til udvalget og sige, at dette ikke kan lade sig gøre, eller, som der står i betænkningen:

„På udvalgets foranledning har ministeren igen overvejet alternative organisationsformer — især aktieselskabsformen. Ministeren har ikke været afvisende“

— det er meget mildt sagt —

„men har under hensyn til den korte tid, der har været til rådighed til udvalgsarbejdet, og fornyede overvejelser og forhandlinger i regeringen ikke fundet mulighed for på nuværende tidspunkt at fremsætte ændringsforslag til forslaget.“

Man skal lægge mærke til dette. Her har vi et folketingsudvalg, som ikke består af novicer — lufthavnsudvalget er jo snart en gammel historie, og vi, der sysler med det i lufthavnsudvalget, har minsandten beskæftiget os med disse problemer i lange tider — her har vi et folketingsudvalg, hvor i hvert fald, det har jeg vel lov til at sige, mindst de fire af udvalgets fem partier er enige om, at man bør tilstræbe en anden form end den, regeringen havde lagt sig fast på, og så støder det på den indvending, at det vil — jeg kan kun læse betænkningen sådan — regeringen ikke være med til. Det giver ikke noget særlig godt indtryk af, at vi har folkestyre i dette land, når folketingets flertal — for jeg går ud fra, at vi fire partier, der havde den opfattelse, repræsenterer folketingets store flertal — ikke kan få lov til at gøre, hvad folketingets flertal anser for at være det rigtige. Men vi har jo desværre sådanne tilstande, at en regering eller måske en del af en regering er i stand til at nedlægge veto imod, hvad folketingsflertallet vil, og vi må jo bøje os for disse magtforhold.

Men det får mig til at sige, at under disse omstændigheder kan jeg altså, selv om jeg er ked af det, anbefale at stemme for lovforslaget og også for den nye paragraf om, at loven skal underkastes revision senest i folketingsåret 1973-74. Jeg vil dog tilføje, at jeg går ud fra — ikke at jeg håber, det gør